

saa tidt, men det er ikke blevet til noget alligevel, et stærkt Vidnesbyrd om, at de Kræfter i vort Samfund, der ere imod Krig, ere stærkere end de Kræfter, som ere for den. Det bliver altsaa ikke saa let for de Herrer at anskaffe sig den Krig, de have Brug for. Men lad gaa, det er muligt, det indrømmer jeg, Muligheden for, at vi kunne faa en Krig, er ikke udelukket.

Men det er ikke enhver Krig, man kan bruge. Man kan ikke saadan tage den første den bedste Krig og sige: Nu kommer der en Krig her eller der, og derfor maa Danmark have en Masse Militærvæsen mere, end det har i Øjeblikket. Nej, man maa sørge for at faa en Krig, som kan komme til at berøre os, og under hvilken det kunde tænkes, at vor Neutralitet bliver krænket. Og saa har man en saadan Krig. Man har Krigen mellem England og Tyskland. Jeg ved nu ikke, om der er Mulighed for en saadan Krig. Muligheden er der vel nok, men om der er nogen Sandsynlighed derfor, det er igen et andet Spørgsmaal. Man taler om det spændte Forhold mellem England og Tyskland. Ja, bevares vel, der har været mange spændte Forhold mellem Stormagterne i den Tid, jeg kan huske. Jeg kan huske, at der en Gang var et stærkt spændt Forhold mellem England og Rusland, det var vist i Anledning af Ruslands Fremtrængen mod de engelske Besiddelser i Asien. Der var en Gang et stærkt spændt Forhold mellem England og Frankrig, det var vistnok i Anledning af en Affære i Afrika, som man kaldte Fashoda-affæren. Der har været et stærkt spændt Forhold mellem Frankrig og Tyskland, ikke alene det, der skriver sig fra Krigen i 1870 og Revanchetanken, men ogsaa det spændte Forhold, som var dikteret af Marokkoaffæren. Nu har man et spændt Forhold mellem England og Tyskland. De tre foregaaende, af mig nævnte spændte Forhold ere ikke udløste gennem Krig. Spændingen er gaaet over, uden at der er blevet Krig. Derfor er det ogsaa muligt, at Spændingen mellem England og Tyskland kan gaa over, uden at der bliver Krig. Skulde der blive Krig mellem dem, maa vi haabe, at de vente de 10 Aar, som det vil tage, inden vi ere færdige med vor Befæstning, vi maa i allerhøjeste Grad have os frabedt, at de lave Krig, før vi ere parate til at tage imod den.

Men lad nu gaa, det kan tænkes, at der kommer en Krig imellem England og Tyskland, hvis som sagt ikke Spændingen

udløses uden en Krig, og hvis der ikke til den Tid, da vi have vort Militærvæsen færdigt, er Spænding mellem ganske andre Lande, som ikke komme os ved. Men lad os forudsætte, at der kommer Krig mellem England og Tyskland, saa skal den ogsaa berøre vort Territorium. Det skal komme deraf, at vi ligge paa en saa udsat Plads, vore Farvande have den største Interesse, siger man, for søkrigsførende Magter. Det er derfor, man skal have en Krig mellem Tyskland og England, Tyskland, det Land, som ligger ved Østersøen, og England, det Land, som kunde have Brug for at komme ind i Østersøen. Nu er det ingenlunde givet, at en Søkrig mellem England og Tyskland vil blive ført i Østersøen, vi maa huske paa, at efter at Kielerkanalen er anlagt, have vore Bælter og Sunde ikke den Interesse for Tyskland, som de havde før. Nu er Tyskland i Stand til at komme ud i Nordsøen med sin Flaade uden at passere vore Bælter og Sunde, derfor kunne disse Færdselsveje mellem Østersøen og Kattegat eller Nordsøen ikke paaregne samme Interesse som før. Endvidere er det et meget stort Spørgsmaal, om man fra engelsk Side vilde finde det rimeligt at lade en Flaade passere gennem Store Bælt for at angribe Tyskland i Østersøen. Denne Tanke om, at England skulde finde paa at føre Krig i Østersøen, er vist mere dansk end engelsk; der er neppe Tvivl om, at Danskerne have mere Brug for en saadan Søkrig end Engleskmændene. En Ting er vist temmelig givet: at Englænderne vist neppe finde paa at dele deres Flaade og sende den ene Halvpart ned i Østersøen og lade den anden Halvpart blive i Nordsøen, efter at Tyskland har faaet en saa udmærket Udfaldsport til Nordsøen gennem Kielerkanalen.

Men lad det være, som det vil; jeg kan endogsaa gaa ind paa, at Krigen bliver ført i Nærheden af vort Territorium. Men saa er der en Ting, man ogsaa maa skaffe sig, hvis man skal motivere vort store Militærvæsen, det er en Neutralitetskrænkelse. Det er en Krænkelse, ikke af de mindre og uforsætlige, heller ikke af de mindre forsætlige, men en Krænkelse af den Slags, som er ensbetydende med Krig, som bestaar f. Eks. deri, at en af de krigsførende Parter okkuperer et neutralt Lands Territorium for derfra at føre Krigen mod sin Modstander. Man har altsaa Brug for en saadan Krænkelse; kan man ikke skaffe den, kan man heller ikke motivere den Forøgelse af Militærvæsenet, som man ønsker. Endelig, hvis man har